

aga Töölpa füla kuulsad ammetmehed ei tahtnud uen-
dujed midagi kuulda. Nemad õmblesid neljaarulisi
püssi ja kuubesi, tegid nurgelisi rataid, tuulekahaga
adrossi pärast fui enne, kasses, et warušte ja reite
wähendamine neil tööhinda wõis wähendada. Oda-
wa hinna eest osid nemad wana Walgelase riideid,
õmblesid neid Tuisula kombel ümber, lugupidamata,
kas seesugune tie kehale passiis ehk ei mite. Mustad
riidetükid õmmeldi lohakil jämeda walge niibiga
soo, ega peetud sest lugu, et mõnikord faelus püksi-
wätwlifs ehk püssiwärwel faeluseks sai. Tuisu-
lased ei teadnud ise enam wiimaks, kuda nende maa-
konna riete kombe käis. Et niisugused rahaahned
meistrid oma tööd ial teisite ei läinud seadma, seda
wõis igamees arvata. Hunt heidab kariwa, ei heida
inimene haritud kombet.

Tuisulaste elumajades nähti palju wanast pää-
ritud wigalisi tükisi. Suitsust, tahmast ja portist
nende tubades ei maissa rääkida, sest seda leitakse fa-
muu rahwa keskel. Tuisula usseläwed tehti nii
forged, et astuja üle pidi renima, pealt jälle nii
madalad, et fedagi kumardamata sisse ei peosnud;
piitade wahé jäati igas kohas kitsaks. Võeral maal
läinud mees raius, fui rahwa nägemata suhugi wana
ukse fallale peasis, läwepaku alt madalamaks, tegi
pealt ukse forgemaks ja ajas piidad laiemaks. Pe-
terahwas tundis uksest läbisäies iljenine palju wä-
hem paikust; aga neid oli wahé, kes seda oskasiid
ütelda, mis seda hõlpu nende üstele sünnitamud.
Sai laugel läinud mees aega mööda seda wiga

tundma, mispärasf föndimia minnes lapsed wäga
sagedast' komistasiid ja mahakukusid, siis pidas ta
sedamahti nõuu, laste esimest föndimist parema for-
rale toimetada. Wiga tuli siin kahest tülist. Esit-
tels leiti Tuisula toopõrandad wäga fünlifud, otse-
fui sigade tuhnermaa, ja teiseks olid laste sängid
olt üleliig pikad. Riikaua fui wäätid ei ošfanud
põrandada haudasi waatada, ehk ošmisel pila särki jal-
gade eest ülestõsta, pidid naad fukuma. Müüd teab
igamces oma noorema põlve mälestusest, kui palju
minawopsusi laps enne ühest kohast peab saama,
funni ta fabju partma hakab. Tuisula meheks
läinud lastest teadis asja-parandaja mees nii palju
selgesi', et ta igalpoolt pilkamist ja noeru leiafs,
kui ta neile ütlema lähäfs: «Teie lapsed komistavad
ja fukuvad pila särkide ja fünliku põrandu pärast.»
Üks förvetatusd kas kardab tuld. Uendaja ei taht-
nud ennast ilmaaegu förvetada, sellepärasf leikas ta
salamahti mõne lapse särgi alt lühemaks ja tegi
haufifud põrandad ühetasasemaks. Seal ei komis-
tand Tuisulaste laps iljenine palju kuškil enam
jalga, kus ta enne mitukord pääwas oli mahakunud.

Kes teab fui mitmed uenduseid meie mehel veel
edeospidi oleks Tuisulaste teadmata kordaläinud,
fui mite üks fogemata juhtumine osja segaduseks
senna wahele poleks puutunud, mis läbi tema tä-
nised tööd rahvale arvalufs töüsidi. Sellest tahame
tohe pikemalt jutustada.

Esimene veike sõnatäheldamine töüsisest, et üks
wana tutaw teda palus, oma haige lapse tarvis